

vette észre — veszélyes lett volna erre figyelmeztetni bárkinek. Juli tehát ezt a gombócot is lenyelte. Annál is inkább, mert az általa ajánlott regény nem volt annyira rossz — inkább szándékában „geil”; egy kissé igazságtalan. De röstellte volna, ha éppen ezt a feladatot nem képes ravaszul megoldani.

Lévai gratulált a mértéktartó, mégis szenvedélyesen izzó hanghoz, a formai bravúrok szakszerű elemzéséhez.

Áprilisa a Szemle fülborítóján — „e havi munkatársak” — ott olvashatta a saját nevét, csupa nyomtatott nagybetűvel.

Zakariás a lapot savanyúan tolta félre. Ritka dolog, mondta, hogy egy fiatal ilyen sokoldalúan és kritika nélkül tud lelkesedni. Csak ne nevezze, amit csinál, kritikának... És vigyázzon, mert akit ilyen szédítően emelnek, ugyanúgy ejtik is!

Csőke kifejtette, nem haragszik, nem tartja hálátlanságnak, hogy Juli más irányba is dolgozik, Pest az Pest, de speciel ő is el tudja intézni, ha olyan az írás színvonala, hogy Juli nagyobb popularitáshoz jusson... bár ő a fokozatosság híve, szeszély nélkül.

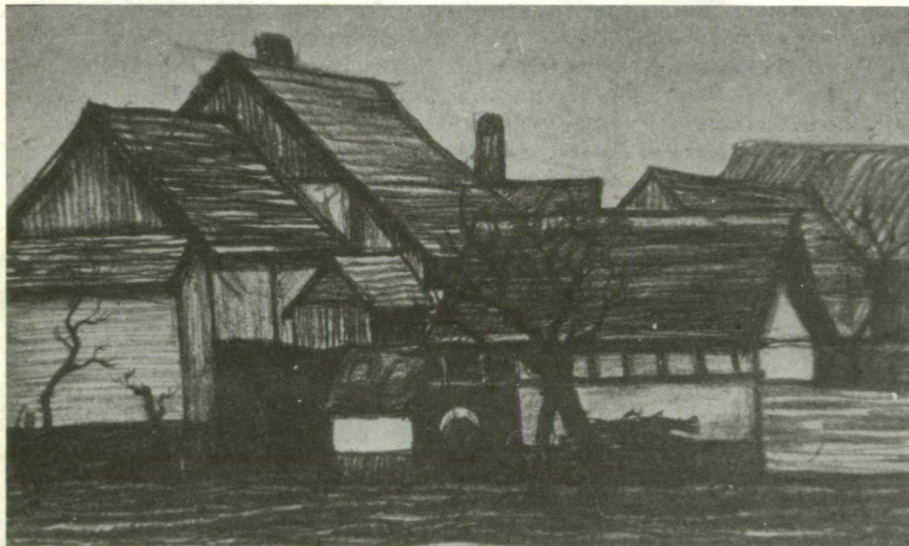
Versengtek érte — s Juli, miközben megvetette őket, a tőlük származó kegyeket és előnyöket nem vetette meg. Amikor a szabadvári rádió felkérte vasárnap délelőtti ajánlóműsorába, saját hangjától valósággal megmámorosodott.

Hallotta-e Reményi? Az újságcikkekre miért nem reagál? Ha legorombítaná, ezzel azt jelezné, nem közömbös...

Valamivel kevesebbet tanult, de még mindig eleget. Csak nyújtózott a vörös ködben. Még a kicsiny hatalom is mily boldogító! Az újságvivágatokat spirál, nagyalakú füzetbe ragasztotta, a köszönőlevéllel együtt, amit az egyik szerzőtől kapott.

Előbb-utóbb eljön a nagy, érdemi munka: amikor már megengedheti magának, hogy farsírtot csináljon egy-egy vadmarhárból, a védett szobrokat ripityára törje. Ha tekintélye lesz, végre majd fölmutathatja a csoportérdektől független, maradandó gyönyörűt... Erővel az igazságot — saját szubjektív igazát, legalább.

Egyelőre azonban úgy látszik, a tekintély megszerzésének útja egy kissé szemetes. S nem azt kívánják tőle, hogy ezt a hulladékot felszedegesse, hanem hogy fintorgás nélkül, ügyesen sasszézva — cél iránt — haladjon a szemétben.

LELKES ISTVÁN: VÁSÁRHELYI HÁZAK